

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **N. T. Ch.**
st. příslušnost: V. s. r.

zast. advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2025, č. j. CPR-34817-5/ČJ-2025-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, předcházející průběh řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, ze dne 13. 9. 2025, č. j. KRPJ-105387-26/ČJ-

2025-160022-SV. Tímto rozhodnutím („rozhodnutí o správním vyhoštění“) bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění z území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace Evropské unie a smluvních států (dále jen „členských států EU a smluvních států“) na 3 roky. Doba k vycestování žalobce z území byla stanovena do 20 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byl pobyt žalobce na území členských států Evropské unie a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, a to v době od 18. 11. 2020 do 12. 9. 2025.

2. Žalobce byl dne 12. 9. 2025 kontrolován v prostorách prodejny Kaufland ve Žďaru nad Sázavou a prokázal se jen platným cestovním pasem. Bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné vízum nebo jiné oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobce před správním orgánem vypověděl, že na území EU pobývá od 10. 9. 2019, kdy přicestoval letecky z Vietnamu do Rumunska. Pracoval zde asi osm měsíců na pracovní vízum jako zedník. Pak kvůli Covidu o zaměstnání přišel, skončilo mu pobytové oprávnění v Rumunsku a nové si nezajistil. Odcestoval do Bukurešti a následně v roce 2021 do České republiky, kde si na vietnamské ambasádě požádal o nový cestovní doklad. Rodinu má ve Vietnamu, na území ČR nemá stále bydliště, žádné příbuzné ani vazby, většinou přespává přímo na stavbě, kde načerno pracuje. Uvedl, že návratu do Vietnamu se neobává, chtěl by se tam v nejbližší době vrátit dobrovolně.
3. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 13. 9. 2025 je vycestování žalobce do Vietnamu možné. Ve spisu je k tomu založena Informace OAMP ze dne 23. 5. 2025, *Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi*. Správní orgán zjistil, že dle rumunské databáze cizinců byl žalobce držitelem rumunského dočasného povolení k pobytu s platností do 18. 11. 2020. Následně bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, v němž namítal, že nebyla zohledněna možnost vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců z důvodu záshu do soukromého a rodinného života žalobce (na území pobývá déle než 4 roky a obstarává finanční prostředky pro obživu rodiny ve Vietnamu), a že správní vyhoštění je nepřiměřeným opatřením i z hlediska délky vyhoštění. V rámci odvolacího řízení si žalovaný vyžádal od Ministerstva vnitra nové závazné stanovisko o možnosti žalobce vycestovat. To bylo vydáno dne 26. 11. 2025 a potvrzuje, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné. Žalobce byl následně vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.
5. Žalovaný konstatoval, že protiprávní jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Korigoval však délku neoprávněného pobytu, která začala plynout až dne 19. 11. 2020. Dne 18. 11. 2020 žalobce přestal splňovat podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu. Žalovaný neshledal, že by rozhodnutí o správním vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Byl zohledněn věk žalobce, skutečnost, že si na území EU za dobu více než 5 let nevytvořil žádné vazby, že celá jeho rodina žije ve Vietnamu, a že na území ČR nemá žádné místo pobytu, přespával převážně na stavbách. K délce vyhoštění žalovaný uvedl, že doba 3 roky byla uložena v horní polovině zákonem stanovené maximální doby (5 let) z důvodu vědomého dlouhodobého neoprávněného pobytu na území členských států

EU, přičemž bylo zohledněno i porušení dalších povinností (žalobce nebyl zdravotně pojištěn, nehlásil místo pobytu na území ČR, do ČR přicestoval v úkrytu nákladního vozidla). Vyjma spolupráce žalobce v rámci správního řízení žalovaný nenašel jedinou polehčující okolnost.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalobce v žalobě ze dne 23. 12. 2025 namítl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s nepřiměřeně přísnou délkou správního vyhoštění. Jednalo se o první nelegální pobyt a žalobce po celou dobu spolupracoval se správním orgánem. Je to odchýlení od běžné praxe. Žalobce má čistý trestní rejstřík a nepáchal zde žádnou trestnou činnost. Bylo tak možné nejprve rozhodnout o povinnosti opustit území, které by nebylo takovým zásahem do života žalobce.
7. Žalobce trvá na tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Jedná se o neurčitý právní pojem, nikoli správní uvážení, což správní orgány nereflektovaly. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, z nichž citoval. Správní orgány se nezabývaly všemi hledisky k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí k osobě žalobce, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
8. Žalobce také namítl, že stanovená lhůta k vycestování je velmi krátká, neboť pokud se žalobce brání podanou žalobou, doba mezi doručením rozhodnutí a podáním žaloby se od stanovené doby 10 dnů odečítá, tudíž ve výsledku se může stát, že žalobci zůstane pouhých 10 dní, během kterých bude muset v případě zamítnutí žaloby odcestovat.
9. Nepřiměřenost formy uloženého opatření, délky správního vyhoštění, jakož i doby k vycestování, představují podle žalobce důvody, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.
10. Dne 8. 1. 2026 obdržel soud další žalobu žalobce proti napadenému rozhodnutí, která se částečně shoduje s žalobou první. Nově se zde uvádí, že v „obdobném případě jiného klienta právního zástupce“ bylo uloženo správní vyhoštění pouze na dobu 6 měsíců. K takovým zásadním rozdílům by docházet nemělo, přestože je každý případ individuální.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 12. 2025 plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se žalobními námitkami plně zabýval. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí a v napadeném rozhodnutí je řádně odůvodněna. Pokud jde námitku k době vycestování, žalovaný uvedl, že žalobce dne 8. 11. 2025 území členských států EU opustil. V řízení byly zjištěny a posouzeny všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Za daných okolností nebylo možné od správního vyhoštění upustit.

III. Jednání a posouzení věci soudem

12. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
13. Soud ve věci nařídil na žádost žalobce jednání, které se uskutečnilo dne 13. 2. 2026. Žalobce se na jednání nedostavil a jeho právní zástupce se z něj podáním ze dne 10. 2. 2026 také omluvil s tím, že na nařízení jednání již netrvá. Na podané žalobě však trvá, a to v plném rozsahu žaloby ze dne 23. 12. 2025. Žalovaný se z jednání rovněž omluvil. Soud proto

s ohledem na nepřítomnost účastníků a veřejnosti postupoval dle § 49 odst. 12 věta druhá s. ř. s.

14. Žaloba není důvodná.
15. Žalobce nezpochybňoval, že se dopustil jednání, které mu je kladeno za vinu, tj. že na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Těžištěm žalobní argumentace je zpochybnění opatření v podobě vyhoštění, resp. zpochybnění přiměřenosti doby vyhoštění, jež byla žalobci rozhodnutím o správním vyhoštění uložena.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání žalobce mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle tohoto ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění.
18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
19. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a odst. 1 téhož zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Uvedená úprava je současně výrazem závazků plynoucích z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života a do výkonu tohoto práva lze zasahovat jen v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti.
20. Při soudním přezkumu závěru správního orgánu, zda by správní vyhoštění představovalo „nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života“ ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, soud vychází z toho, že nejde o oblast správního uvážení, nýbrž o interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu; správní soud proto přezkoumává, zda byl tento pojem naplněn v souladu se zákonem a zda závěr správního orgánu má oporu ve zjištěném skutkovém stavu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS).
21. V rovině materiální se přiměřenost zásahu posuzuje jako hledání spravedlivé rovnováhy mezi veřejným zájmem na kontrole migrace a dodržování pravidel pobytu a zájmem cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2014, čj. 2 As 52/2013-69). Tomu odpovídá požadavek hodnotit relevantní kritéria uvedená v § 174a odst. 1 ve vzájemných souvislostech a v kontextu čl. 8 Úmluvy. Zároveň platí, že správní orgán není povinen mechanicky rozebírat všechna jednotlivá kritéria § 174a, nýbrž musí se vypořádat především s těmi, která jsou pro konkrétní věc podstatná (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2017, čj. 10 Azs 338/2016-27).

22. V projednávané věci ze zjištěných okolností vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky několik let neoprávněně, přičemž si zde nevytvořil žádné relevantní sociální vazby, nemá zde žádné příbuzné ani rodinu, nemá zde ani stabilní místo pobytu a přespával na stavebách. Rodinné zázemí má ve státě původu, kam zasílá finanční prostředky. Za této situace soud neshledává, že by žalobce měl na území České republiky vytvořen soukromý či rodinný život takové intenzity, jehož narušení by mohlo samo o sobě vést k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění. Naopak, rodinný život žalobce se odehrává primárně ve státě původu, kde žije jeho rodina, a rozhodnutí o vyhoštění tak v poměrech daného případu nevyvolává typově závažné důsledky v podobě rozdělení rodiny realizované na území České republiky či zásahu do rodinných vazeb fakticky vykonávaných v ČR.
23. Z hlediska kritérií § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců považuje soud v projednávané věci za rozhodující především druh a povahu protiprávního jednání, spočívající v dlouhodobém neoprávněném pobytu a výkonu nelegální práce, absenci společenských a kulturních vazeb žalobce k území České republiky, absenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky, a naopak existenci rodinných vazeb a zázemí ve státě původu. Při zohlednění těchto hledisek ve vzájemné souvislosti soud uzavírá, že dopady správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce v poměrech dané věci nedosahují intenzity, která by zakládala závěr o „nepřiměřeném zásahu“ ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
24. Soud nadto připomíná, že judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že i pokud cizinec zakládá soukromý či rodinný život na území České republiky při vědomí neoprávněnosti pobytu, může být nepřiměřenost vyhoštění dovozena jen výjimečně a za existence mimořádných okolností konkrétní věci (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2018, č. j. 8 Azs 233/2017-30). V projednávané věci žádné takové mimořádné okolnosti tvrzeny ani zjištěny nebyly. Za této situace lze potvrdit závěr žalovaného, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nedochází k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
25. Co se týká stanovené doby vyhoštění, podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je správní vyhoštění mimo jiné spojeno se stanovením doby, „po kterou nelze umožnit cizinci vstup“ na území členských států, přičemž tuto dobu stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění. V projednávané věci bylo správní vyhoštění uloženo z důvodu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 citovaného zákona (pobyt bez platného oprávnění k pobytu), pro který zákon výslovně předpokládá uložení správního vyhoštění „až na 5 let“.
26. Stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup (tj. délky zákazu vstupu), je otázkou správního uvážení správního orgánu; soudní přezkum takové úvahy je z povahy věci omezený. Soud proto nenahrazuje správní uvážení vlastním, nýbrž kontroluje, zda správní orgán vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, zda jeho úvahy jsou logické, přezkoumatelné a opřené o zjištěné skutečnosti a zda správní orgán nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2018, č. j. 8 Azs 109/2017-41, či srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019-31, a zde uvedenou judikaturu). Soud zejména zkoumá, zda úvaha o délce zákazu vstupu není excesivní či svévolná a zda je dostatečně odůvodněna; současně akcentuje, že jde o správní opatření netrestní povahy a soud nemá moderační oprávnění „zkracovat“ uloženou dobu jen na základě odlišného názoru na její vhodnost (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020-21).

27. Východiskem pro posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění je tedy ověření, zda správní orgán uložil zákaz vstupu v mezích zákonného rozpětí stanoveného pro § 119 odst. 1 písm. b) (tj. do 5 let), a dále zda odůvodnění konkrétní délky (zde 3 roky) odpovídá individuálním okolnostem případu a je výsledkem uvážení, které nevykazuje znaky libovůle. Teprve při negativním zjištění v těchto směrech (např. nedostatek skutkových podkladů, vnitřní rozpory či nelogičnost úvah, opomenutí zjevně relevantních okolností, případně vybočení z mezí zákonné úpravy) je namístě uvažovat o nezákonnosti napadeného výroku o době zákazu vstupu.
28. Důvody k takovému závěru soud neshledal. Doba tři roky (tj. horní polovině zákonné sazby) byla stanovena jako odpovídající závažnosti protiprávního jednání žalobce (nebezpečnost jednání z hlediska nelegální migrace), a s přihlédnutím k poměrně dlouhé době, po kterou žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně. Neoprávněnosti pobytu na území ČR (potažmo EU) si byl žalobce vědom, platnost jeho víza k pobytu na území jiného členského státu skončila již v listopadu 2020. Nadto zde vykonával práci bez pracovního oprávnění (jak vypověděl v řízení) a nenahlásil adresu svého pobytu. Správní orgán zohlednil jak polehčující okolnosti (spolupráce žalobce v řízení), tak přitěžující okolnosti (neoprávněný pobyt, porušení dalších povinností). Stanovená délka zákazu vstupu na území členských států EU a smluvních států je v horní polovině stanovené sazby a odpovídá okolnostem věci. V provedené úvaze správního orgánu soud nespatřuje jakýkoli exces, který by představoval vybočení z mezí správního uvážení, případně jeho zneužití.
29. Jak je soudu známo z úřední činnosti, stanovená doba vyhoštění koresponduje s dobou vyhoštění, jež je v obdobných případech ukládána. Jakkoli žalobce uvádí, že se tato doba vymyká běžným případům, toto své tvrzení nepodkládá žádnými důkazy. Správní orgány řádně a dostatečně vyhodnotily všechny okolnosti, které bylo možné ve vztahu ke stanovení doby vyhoštění považovat za relevantní. Soud nepochybně, že správní vyhoštění může žalobce vnímat jako příkoří. To však samo o sobě nemůže být důvodem pro neuložení takového opatření, jsou-li proto splněny podmínky. Lze tedy shrnout, že správní orgány nepřekročily meze správního uvážení při stanovení doby vyhoštění, ani toto uvážení nezneužily.
30. Námitka žalobce, že stanovená doba k vycestování činí pouze 20 dnů, přičemž se od ní „odečítá“ doba do podání žaloby a v důsledku odkladného účinku žaloby na vykonatelnost rozhodnutí bude po zamítnutí žaloby zbývat jen krátká (případně žádná) část této lhůty, není důvodná. Především je třeba odlišit účinky žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění: podání žaloby podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, nikoliv však na běh doby určené k vycestování.
31. Nejvyšší správní soud výslovně uzavřel, že podání žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění nezpůsobuje stavění (přerušení) doby pro vycestování, ale znamená pouze zákaz exekuční proveditelnosti rozhodnutí o vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2015, č.j. 5 Azs 47/2015-25). Z toho plyne, že doba k vycestování může uplynout i v průběhu soudního přezkumu; tato skutečnost sama o sobě nečiní stanovení doby k vycestování nezákonným. Současně je třeba zohlednit, že doba k vycestování je zákonem stanovena v rozmezí 7 až 30 dnů (§ 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a žalobcem namítaná lhůta 20 dnů se v tomto zákonném rámci pohybuje.
32. Současně je nutno připomenout, že cizinec si musí být vědom rizika neúspěchu v soudním přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění a s ohledem na zákonem předpokládaný časový

rámec rozhodování o žalobě ve věcech správního vyhoštění může předpokládat, v jakém horizontu soud o žalobě pravděpodobně rozhodne, a v této době si může obstarat potřebné záležitosti spojené s vycestováním pro případ neúspěchu (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2016, čj. 7 Azs 37/2016-33). Z uvedených důvodů soud uzavírá, že samotná okolnost, že po pravomocném skončení soudního řízení může zbývat jen krátká část původně stanovené doby k vycestování, nezakládá nezákonnost výroku o době k vycestování ani jeho nepřiměřenost.

33. Za situace, kdy ve správním řízení byla zkoumána rovněž otázka možnosti vycestování žalobce do země původu z hlediska zásady *non-refoulement*, tato otázka byla vyhodnocena kladně, a žalobce v tomto ohledu nesnáší žádnou relevantní argumentaci, je na místě vyslovit závěr o nedůvodnosti žaloby.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a není zde ani jiná vada, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 13. února 2026

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně